

1. præmie

Hvor vandet må være

Af Safania Normann Holm Eriksen

Den første lyd om morgenen er lyden af vand. Ikke brusende bølger, men en rolig rislen i renderne, der løber langs bygningerne. Det er byens kredsløb, hvor regnen samles, filtreres og bliver til drikkevand, rent nok til at holde en by i live.

Solen står lavt over Øresund og rammer de flydende boligklynger, så solcellerne glimter som fiskeskæl. Lyset trækker dagen i gang, og med det begynder byen at røre på sig.

Jeg hedder Wilma. Jeg er 43 år og arbejder som byvært i den gamle rådhusbygning, der nu fungerer som modtagelsessted for klimaflygtninge. Her kommer mennesker, der har mistet deres hjem til havet, og her begynder noget nyt. Min opgave er at tage imod dem, forklare affaldssystemet (ti fraktioner, ingen undtagelser), hjælpe dem ind i fællesskabet, og berolige dem, når de opdager, at deres armbånd bipper, hvis de bruger for meget drikkevand. De fleste nye borgere kommer fra Dragør.

Fra min altan kan jeg se ud over den gamle Amager Strandvej, som nu ligger lavere end resten af byen. Den er blevet til en slags bufferzone. Ved stormflod bliver den oversvømmet, så resten slipper. Kommunen satte skilte op: *“Her må vandet gerne være.”* Det blev hurtigt et slogan på muleposer.

Jeg tager min flydende cykel, en hybrid mellem ladcykel og kajak, og sejler mod rådhuset, gennem gaderne. De gamle betonbygninger er blevet levende med grønne vægge og tage, hvor mos, tomater og bier trives. Ét sted græsser en stædig ged, som ingen har haft held med at flytte.

I horisonten kan jeg ane Dragør. Eller det, der er tilbage. De gamle huse står som rådne tænder i vandet, kun de øverste etager stikker op. Kirketårnet er blevet et populært dykkersted. Engang var der caféer med havudsigt. Nu er der bare hav.

Dragør ligger derude som en påmindelse. I årevis diskuterede kommunen, om man skulle bygge diger eller bevare udsigten, sikre kysten eller ejendomsværdien. Havudsigten vandt. Vandet også. *“Markedet løser det,”* havde de sagt. Markedet var druknet. Politik er som tidevand. Det kommer og går. Nu bor Dragør-folkene hos os. Midlertidigt, siger de selv. Permanent, siger havet.

Tårnby har plads. Byen er bygget opad - og udad på vandet. Grønne tårne med vertikale haver, genbrugsvand i lukkede kredsløb, energi produceret lokalt og delt som en selvfølge.

Ikke alle flyttede med det samme. Nogle blev. Min ven, Elliot, bor stadig i Dragør. Han bor i udkanten af det, de kalder Ny-Dragør, en samling flydende platforme forankret til det gamle havnebassin. Han joker med, at de endelig er blevet en ægte søfartsby. Joken hænger lidt i luften, ligesom lugten af tang og tabte husstande.

På rådhuset mødes jeg med de andre byværter til dagens møde. Punkt ét på dagsordenen: *“Vision 2070”*. Punkt to: *“Håndtering af klimaflygtninge fra østkysten”*.

“Vi har plads,” siger borgmesteren, “for nu.” Ordene bliver hængende i rummet. Alle ved, at der er flere på vej, end der er plads til.

“Dragør har haft endnu en evakuering,” siger min kollega Lene og bryder tavsheden, mens hun tapper filtreret regnvand til kaffen.

Efter arbejde tager jeg forbi Kanalpladsen. Det gamle Tårnby Torv er blevet til byens samlingspunkt: flydende markedsboder, børn der lærer at styre små vinddrevne både, en scene bygget af genbrugstræ, der hæver og sænker sig med vandstanden.

Om aftenen tager jeg ud til Elliot. Jeg låner min nabos elbåd, den kører på strøm fra lufthavnens gamle startbaner, der for længst er forvandlet til et teknisk havvindmøllelandskab. Overgangen mellem Tårnby og Dragør er tydelig. Vandet bliver mørkere, mere uroligt.

Elliot bor i et lille skur ovenpå det der engang var et supermarked. Han har beholdt skiltet: “*Åbent alle dage.*”

Vi spiser hornfisk og han fortæller, hvordan børnene lærer at svømme, før de lærer at gå.

Senere går vi en tur på gangbroerne, der forbinder platformene. Træet er glat af alger, og vi går langsomt. Her og der stikker noget op af vandet. En postkasse, en havelåge, et cykelstativ. Små rester af en by, der nægter at forsvinde helt.

På vej hjem krydser jeg grænsen igen. Vandet er roligt i Tårnbys kanaler. Lysene tændes snart langs stierne, der også fungerer som dæmninger. Byen summer af liv. Folk har tilpasset sig. Vi har fået nye vaner, nye måder at være sammen på.

Jeg stopper båden og trækker vejret dybt. Luften er renere nu, end da jeg var barn. Jeg kan stadig huske lugten af jetbrændstof og våd asfalt fra 2020'erne. I dag dufter der af hav, solopvarmet træ og kaffe fra den lille kaffebar på kajen.

Jeg lægger båden til og hænger redningsvesten til tørre over rælingen. Vandet er overalt, ja. Men i 2050 flyder Tårnby. Vi ved, hvor vandet må være.

Bag mig lyder latter. En gruppe unge har sat sig med en guitar og hjemmelavet tangøl. De synger om en by, der sank.

Jeg kigger ud over havet og ser den første aftenstjerne glimte.